

„Hvor?“ spurgte Betty og saae op. „Aa, det er jo Ragnhild Tønnesen!“

„Ja, nu ser jeg det,“ sagde Emanuel, — og der gled i det samme en urolig Skygge over hans Ansigt. „Men hvem er det, hun følges med?“

„Jeg veed ikke . . . Jo . . . Jeg tror virkelig . . . er det ikke Pastor Petersen?“

„Pastor Petersen? Boer han ogsaa herude?“

„Det maa han vel gøre. Og det kan være rimelig nok. Han og Ragnhild har i den senere Tid været paafaldende meget sammen, har jeg lagt Mærke til.“

„Ja saa,“ sagde Emanuel — hans Stemme var bleven lidt usikker. „Ja, Pastor Petersen har jo Ord for at være en kvindeskær Mand . . . Kommer de herind, tror du?“

„Det gør de vel.“

Emanuel stod et Øjeblik tvivlrædig. Han havde helst overladt til Betty at tage mod dette Besøg; men de fremmede derude havde allerede genkendt ham: Damen gav sig til at hilse med sin Parasol, og Herren svang sin gule Straahat.

V

Fru Betty rejste sig fra Bænken for at modtage de fremmede ved Havelaagen. Ragnhild Tønnesens Besøg havde hun ventet. Derimod var ogsaa hun højlig overrasket, ja næsten forskrækket over at se hendes Ledsager dukke op paa disse Enemærker.

Pastor Petersen var en sværtbygget Mand i 50-Aars Alderen med et fyldigt, glatraget og letbevægeligt Ansigt, et saakaldt Skuespiller-Ansigt. Dersom han ikke havde baaret sort Skødefrakke og hvidt Slips, kunde man ogsaa meget godt have antaget ham for Indehaveren af det ældre, komiske Rollefag i en Aktørtrup, især da hele hans Person, frem for alt hans kraftigt blussende Ansigtssfarve, røbede ham som en fuldtro Ven af Bordets Glæder. „Pater Rüdeshaimer“ var da ogsaa det Navn, hvorunder han var bedst og videst kendt. I fortrolig Samtale fortalte han ofte selv med stor Aabenhjertighed, næsten med en Smule Stolt-